

1. ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μέσο:ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ

Ημ. Έκδοσης: ...01/12/2024 Ημ. Αποδελτίωσης: ...01/12/2024

Σελίδα:1

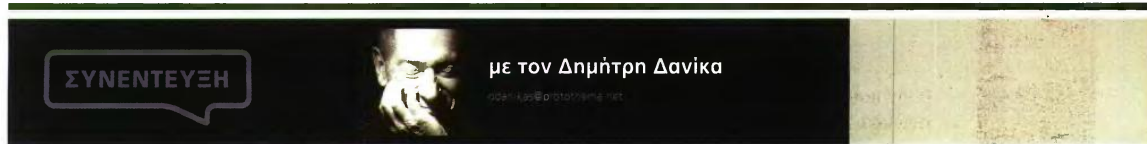

Ο Χρυσοχοΐδης στον Δανάκη

“ Το 90% της κοινωνίας το 2000 πίστευε ότι η 17N ήταν ανίκητοι ήρωες ”

Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη μιλάει για όλα. Από τα εφηβικά χρόνια που πουλούσε φρούτα στη Βέροια μέχρι τη συναρπαστική ιστορία της εξάρθρωσης της 17N

Μιχάλης Χρυσόχοϊδης

«Το 90% της κοινωνίας πίστευε ότι τα μέλη της 17N είναι υπερήρωες»

Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη με αφορμή την κυκλοφορία της αυτοβιογραφίας του με τίτλο «Στον ίδιο δρόμο» μιλά για τη ζωή του από τα παιδικά του χρόνια που πουλούσε φρούτα για να ζήσει με την οικογένειά του, τη ζωή του ως φοιτητής ως την υπουργοποίησή του, την μάχη της διαφθοράς και την εξάρθρωση της τρομοκρατίας

Σχεδόν κάθε Σάββατο απόγευμα ακούω μια φωνή από την άλλη άκρη του κινητού να με ρωτάει: «Δημητράκη, σε ποια ταινία να πάω». Κι εγώ του λέω «Μικέλε, να πας να δεις "Emilia Perez"», φερ' ειπείν.

Το Μικέλε αντί του Μιχάλη, του Χρυσόχοϊδη φυσικά, επειδή παραπέμπει σε μία από τις πρώτες εξαιρετικές δημιουργίες των Πάολο και Βιτόριο Ταβιάνι με τίτλο «San Michele aveva un gallo» (Ο Σαν Μικέλε είχε έναν κόκορα).

Η ζωντανή επικοινωνία μαζί του προέκυψε από την ανάγκη να κουβεντάσουμε για το βιβλίο του «Στον ίδιο δρόμο» των Εκδόσεων Πατάκη. Ένα βιβλίο γραμμένο από τον ίδιο, με τρόπο εντελώς βιοματικό, σαν να μιλάει προφορικά στον αναγνώστη του. Με απλά λόγια, χωρίς ιδιαίτερες λογοτεχνικές φλοδοξίες, αλλά με λεπτομέρειες για τη ζωή του, τα βιώματά του και την τρομοκρατία.

Ολόκληρος ο μετασχηματισμός και η εξέλιξη της Αστυνομίας από το στάδιο του ερασιτεχνισμού, της διαφθοράς και της απόλυτης ανοργανωσίας στο επίπεδο μιας σύγχρονης υπηρεσίας καταπολέμησης του εγκλήματος και προστασίας του πολίτη είναι καταγραμμένοι σε αυτές τις 260 σελίδες.

Ο ακαταπίνκτος, φανατικά εργατικός Μιχάλης Χρυσόχοϊδης. Και μάλιστα τότε ως φοιτητής έφτανε στο σημείο της μικροπαρανομίας, κλέβοντας μερικές φορές φρούτα που στη συνέχεια με την νταλικά τα ξεφόρτωνε και τα πουλούσε στις αγορές των Σκοπίων, της Σερβίας, της Αυστρίας και της Γερμανίας.

Ο νταλκέρης Χρυσόχοϊδης που δού τύποι, επίσης νταλκέρηδες, τον Ευλοφόρτωσαν με λουστάρια. Ο μακριμύλλης βουλευτής που προκάλεσε την αντίδραση του μακαρίτη Ευάγγελου Αβέρωφ: «Κόττα τι χάλια εδώ».

Ο υπουργός που έπεσε πάνω στην τρομοκρατία της «17 Νοέμβρη» και που σχεδόν από την αρχή είχε υποψιαστεί με τη βοήθεια του Θόδωρου Παγκαλιού τον Αλέξανδρο Γιωτόπουλο αλλά και τον Βασίλη Τζωρτζάτο.

Ο Μιχάλης Χρυσόχοϊδης που λέει τα καλύτερα για δύο Βρετανούς που τον βοήθησαν όσο κανείς άλλος στην οργάνωση και την αναλυτική σκέψη: ο Νικ Φόστερ, πράκτορας της MI6 τοποθετημένος στη βρετανική πρεσβεία, και η σύζυγός του Φραντσέσκα Φλεσάπ.

Εκείνο όμως που προκαλεί μεγάλη ανατριχίλα είναι το 90% θετικών γνωμών της ελληνικής κοινωνίας του 2000 για τους «υπερήρωες» της «17 Νοέμβρη». Μόλις διηλαδί πριν από 24 χρόνια. Τόσο κοντά αλλά και τόσο μακριά!

Σκηνή 1η

«Αγοράζαμε φθηνά - κλέβαμε και από τα χωράφια»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ: Την πρώτη φορά

Π Ε

gr • newmoney.gr • ygelionu.gr • marieclaire.gr • capitala.prontotema.gr • newsauto.gr • newsmoto.gr • travel.gr • topetmou.gr • themanews.com

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2024 23

«Έγραψα το βιβλίο κυρίως διότι ήθελα να καταθέσω τη γνώμη μου, την άποψή μου για την πολιτική. Δηλαδή ότι η πολιτική, σε αντίθεση με ό,τι κυριαρχεί και κυκλοφορεί, είναι ένας διαρκής αγώνας, μια διαρκής προσπάθεια, και όποιος την υπηρετεί πρέπει να κοπιάζει, να ιδρώνει»

Το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Μιχάλη Χρυσόχοιδη κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκη

ως βουλευτής εμφανίστηκε με μακριά μαλλιά.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΗΣ: Ναι, ήμουν μικρός, 28-29 ετών και είχα μαλλιά κατασφρά, άγριο. Δεν φορούσα γραβάτα. Και πήγα να ορκιστώ. Ο μικρότερος βουλευτής ορίζεται κοσμήτορας και εκ των πραγμάτων ανέβηκα πάνω. Και είδα τον Αβέρωφ να λέει στον Ράλλη «κοίτα τι χάλια εδώ». Και ντράπηκα πραγματικά γιατί ήμουν πάνω ντυμένος και συνεσταλμένο παιδί. Δεν προκαλούσα ποτέ με τη συμπεριφορά μου. Και πραγματικά στενοχωρήθηκα με εκείνο το οποίο αντικρίσα εκείνη τη μέρα.

Δ.Δ.: Τότε στην Ημαθία, στο χωριό σου, όπως γράφεις στο βιβλίο, υπήρχε μεγάλη πολιτική διάσταση, μετεμφυλιακή, μεταξύ των πολιτών.

Μ.Χ.: Υπήρχε τεράστια διάσταση. Αυτό ήταν κάτι που μου είχε καθίσει στην ψυχή από μικρό παιδί. Εβλεπα μαυροφορεμένες γυναίκες και άκουγα μισόλογα από τους δικούς μου - και την οικογένειά μου και τους συγγενείς μου. Υπήρχε μίσος μεταξύ οικογενειών, αλλά δεν μπορούσα να προσδιορίσω σε τι ακριβώς αναφέρονταν. Πολύ αργότερα κατάλαβα ότι ήταν δολοφονίες οι οποίες έγιναν μέσα στον Εμφύλιο όπου οι οικογένειες είχαν χάσει δυο-τρία παιδιά.

Δ.Δ.: Του Κέντρου οι συγχωριανοί σου;
Μ.Χ.: Ήταν ένα κεντρώο χωριό (εννοεί το Νησί, πεδινό χωριό του Δήμου Αλεξάνδρειας στον Νομό Ημαθίας), διότι περίπου 70% των κατοίκων ήταν πρόσφυγες. Βενιζελικοί, και το 30% ήταν ντόπιοι - ούτε αυτοί ήταν συντηρητικοί. Αυτοί οι κεντρώοι της εποχής που περιγράφω εγώ στον Εμφύλιο ήταν με το ΕΑΜ χωρίς να είναι κομμουνιστές. Εγώ έβλεπα κάτι σκοτεινό και μαύρο στην τοπική κοινωνία, αλλά δεν μπορούσα να το προσδιορίσω γιατί ήμουν πάρα πολύ μικρός.

Δ.Δ.: Ο πατέρας σου ήθελε να γίνει νομικός του Στρατού για να είναι εξασφαλισμένος εφ' όρου ζωής.

Μ.Χ.: Ο πατέρας μου ήθελε, όπως όλοι οι γονείς, να μπορέσουμε αμέσως μετά το Λόκειο να αποκτήσουμε μια μονιμότητα και σιγουριά η οποία θα ελάφυνε την οικογένεια από δαπάνες.

Δ.Δ.: Για τους πολιτικούς λέμε ότι οι περισσότεροι είναι ανεπαγγέλτοι, δεν κάνουν δουλειά, είναι επαγγελματίες πολιτικοί. Εσύ ξεκίνησες με τα χέρια σου δουλεύοντας στο κτήμα.

Μ.Χ.: Κυριολεκτικά με τα χέρια μου. Εγώ 14 ετών δούλευα μεροκάματο σε συλλογή φασολιών και κομβόλουσα 100 κλά τσουβάλι.

Δ.Δ.: Και πήγαινες με τα φορτηγά και πουλούσες λαχανικά παρονόμιος, χωρίς παραστατικά.

Μ.Χ.: Πηγαίναμε με λαχανικά που αγοράζαμε από τους παραγωγούς φθηνά - κλέβαμε και από τα χωράφια - και τα πουλούσαμε σε άλλες περιοχές όπου δεν μας έβριαν.

Δ.Δ.: Οχι μόνο σε άλλες περιοχές, τα πήγαινες και στο εξωτερικό. Περιγράφεις ότι πήγαινες στη Γερμανία, περνούσες στα Σκόπια...

Μ.Χ.: Αργότερα έγινε αυτό, όταν ήμουν φοιτητής.

Σκηνή 2η

«Το σύνθημα που δεν πίστεψα ποτέ»

Δ.Δ.: Ήσουν φοιτητής στη Νομική Σχολή και τα καλοκαίρια δούλευες;

Μ.Χ.: Δούλευα και τον χειμώνα στις διακοπές.

Δ.Δ.: Ο πατέρας σου δεν σου έδινε λεφτά;
Μ.Χ.: Μου έδινε, αλλά δεν έφταναν. Ήμουν μια οικογένεια που δούλευε πάρα πολύ κι εμένα δεν μου άρεσε να κάθομαι, ήθελα να εργάζομαι συνέχεια. Είχα βγάλει διπλώμα λουπόν και πήγαινα βοηθός νταλκέρι στη Γερμανία, στην Ιταλία, στην Αυστρία, σε όλες τις μεγάλες αγορές εκείνης της εποχής. Και

Σκηνή 3η

«Με σάπισαν στο Εύλο...»

Δ.Δ.: Το πρώτο βίαιο επεισόδιο που συναντάς είναι όταν σε πλάκωνουν στο Εύλο δύο τύποι με λαστάκια, σωστά;

Μ.Χ.: Είναι παραμονή Χριστουγέννων, εγώ είμαι φοιτητής - το '78 ή κάπου εκεί - και πάω να φορτώσω την πλατφόρμα με παντζάρια σε μια ερμητική περιοχή στα Γιαννιτσά για να τα πάω στο εργοστάσιο. Ήταν ένας βαρύς χειμώνας, είχε πολλή λάσπη με στα χιονάκια. Και βλέπω μπροστά μου κάποιους να ζητούν βοήθεια. Τους λέω «ρε παιδιά, δεν μπορώ να σας βοηθήσω τώρα, να πάω πρώτα να φορτώσω» - γιατί αυτό το φορτηγό που είχα

κατέβηκα και βέβαια βγήκα πρώτος, με τον δεύτερο να μην έχει ούτε τις μισές ψήφους. Και από τότε πάντα όταν κατέβαινα υποψήφιος εγώ έπαιρνα 22.000-25.000 ψήφους και ο δεύτερος έπαιρνε 7.000-8.000.

Δ.Δ.: Το βιβλίο το έγραψες μόνος σου ή με κάποιον άλλον;

Μ.Χ.: Μόνος μου. Σε έναν χρόνο, κάπου εκεί. Το έγραφα κυρίως διότι ήθελα να καταθέσω τη γνώμη μου, την άποψή μου για την πολιτική. Δηλαδή ότι η πολιτική, σε αντίθεση με ό,τι κυριαρχεί και κυκλοφορεί, είναι ένας διαρκής αγώνας, μια διαρκής προσπάθεια και όποιος την υπηρετεί πρέπει να κοπιάζει, να ιδρώνει. Να αφιερώσει όλη του τη ζωή για να την υπηρετήσει - αλλιώς δεν έχει νόημα. Αυτή ήταν η γνώμη μου και αποδείχθηκε σωστή.

Σκηνή 4η

Αδίκες κατηγορίες

Δ.Δ.: Για να πάμε στο θέμα της τρομοκρατίας, που μας ενδιαφέρει πολύ. Η πρώτη σχέση σου με την Αστυνομία ποια ήταν;
Μ.Χ.: Ένα Εύλο που έφαγα σε μια διαδήλωση - όχι πολύ Εύλο, αλλά κατάλαβα ότι υπάρχει και η Αστυνομία που δένει. Εργάζομαι με ένα γκολφ στην πλάτη, ήμουν φοιτητής. Με την Αστυνομία δεν είχα καμία σχέση - δεν είχα καμία προκατάληψη, αλλά δεν είχα και καμία ιδιαίτερη σχέση. Μου ήταν κάτι εντελώς ξένο.

Δ.Δ.: Ποιος σκέφτηκε να σε κάνει υπουργό;
Μ.Χ.: Ο Σημίτης. Γιατί ήμουν μακρόχρονο υφυπουργός - περίπου πέντε χρόνια - Εμπορίου. Και ήμουν επιτυχημένος γιατί είχα κάνει πολύ καλή δουλειά με τη μέτρηση των τιμών - έπρεπε να ρίξουμε τον πληθωρισμό για να μπούμε στην ΟΝΕ. Περιγράφω στο βιβλίο τη σοβαρή δουλειά που έκανα, τους σπουδαίους επιχειρηματίες που γνώρισα.

Δ.Δ.: Αναφέρεται τον Σιζαβένιτ, τον Σπύρο, οι οποίες είχε λίγα σούπερ μάρκετ τότε. Μιλάς με εξαιρετικά λόγια για εκείνον, που ήταν πολύ μεγαλύτερος από σένα.

Μ.Χ.: Ήταν παισιούς και ντρεπόμουν με το πόσο ευγενικά μου μιλούσε και συμπεριφερόταν. Καμιά φορά έφερνε και τα παιδιά του και τα υποχρέωνε κι αυτά να είναι το ίδιο ευγενικά. Και αργότερα, όταν πέθανε, είχα πάει στο νοσοκομείο. Αυτός δεν είχε καμία επαφή με το περιβάλλον και τα παιδιά του κάθονταν 24 ώρες το 24ωρο εκεί, αφοσιωμένα στον πατέρα τους. Αυτή η εικόνα είναι από τις πιο συγκλονιστικές της ζωής μου - και αποδείχτηκε πόσο σπουδαία παιδιά είναι, αφού πήραν την επιχείρηση του πατέρα τους και την έκαναν τεράστια πια.

Δ.Δ.: Και από το υπουργείο Εμπορίου στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Μ.Χ.: Ναι, ο Σημίτης με πήρε τηλέφωνο και μου είπε να πάω στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης γιατί είχε συμβεί τότε η ιστορία με τον Οτσαλάν.

Δ.Δ.: Γι' αυτή την ιστορία κατηγορείται ο Πάγκαλος, ότι έδωσε τον Οτσαλάν.

Μ.Χ.: Οχι μόνο ο Πάγκαλος, κι άλλοι κατηγορήθηκαν - άδικα. Στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης τότε ήταν ο Φίλιππος Πετσόλνικος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 24

«Όταν πιάσανε τον Τζωρτζάτο, έπεσαν πάνω όλες οι δυνάμεις για να ενοχοποιήσουν την Αστυνομία και να απαλλάξουν εκείνον [...] Και η Αστυνομία όχι μόνο δεν παρακολουθούσε, αλλά φρόβιταν ουσιαστικά να κάνει τη δουλειά της»

για να πάμε περνούσαμε από τη Γιουγκοσλαβία.

Δ.Δ.: Και γράφεις ότι έβριστες τη διαφορά ανάμεσα στη Γιουγκοσλαβία και τις άλλες χώρες.

Μ.Χ.: Ναι, αυτό το σύνθημα «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» δεν το πίστεψα ποτέ. Γιατί έβλεπα αυτή τη φτώχεια στους δρόμους, ήταν μπροστά σου κάθε μέρα. Όπως επίσης όταν πηγαίναμε με έναν φίλο μου παράνομα στα Σκόπια, στο Μοναστήρι, και πουλούσαμε ροδάκινα και άλλα φρούτα. Είχαμε λαδώνουμε και Σκοπιανούς από την άλλη πλευρά και περνούσαμε από τη Φλώρινα στο Μοναστήρι. Και πηγαίναμε στη Λαϊκή εκεί, φτώχεια μεγάλη.

Δ.Δ.: Παρανομιστές διαρκώς;

Μ.Χ.: Εντάξει, μικρές παρανομίες.

Δ.Δ.: Και έφτανες μέχρι τη Γερμανία.

Μ.Χ.: Στη Γερμανία πηγαίναμε κανονικά, νόμιμα. Κάναμε εξαγωγές.

«Με είχε καλέσει ο Πάγκαλος στο γραφείο του στο υπουργείο Πολιτισμού τότε, και μου είπε "κοίτα, η άποψή μου είναι ότι αυτός που είναι αρχηγός της "17 Νοέμβρη" έχει σχέση με το Παρίσι. Κι εμείς, ήδη είχαμε υποθέσει ότι ήταν ο Γιωτόπουλος»

— «Τους λέω "ρε παιδιά, δεν μπορώ να σας βοηθήσω τώρα, να πάω πρώτα να φορτώσω" - γιατί αυτό το φορτηγό που είχα όταν ήταν άδειο δεν μπορούσε να τραβήξει. Αλλά επειδή ήταν μεθυσμένοι δεν ήθελαν να το καταλάβουν [...] Με σάπισαν στο Εύλο, με λεβιέδες με χτυπούσαν. Εμείνα στο νοσοκομείο μία βδομάδα» —

Εγώ όταν ακούμπησα το αίμα, όταν είδα εκείνο το βράδυ τη νεκρή κοπέλα μπροστά στα μάτια μου στο «Intercontinental», ήταν σαν να μου μύλούσε.

Δ.Δ.: Και το άλλο παιδί που σκοτώθηκε, ο Αζαρίν...

Μ.Χ.: Ναι, αυτό είχε συμβεί πιο μπροστά. Μύλούσα με τη μητέρα του, τη Σταυρούλα, που ήταν μια συγκλονιστική μορφή. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν που μου έδωσαν ώθηση. Ο Περσάκος με έβρισε, μου έλεγε «τι σε έχουμε εσένα εδώ πέρα και κάθεσαι στην καρέκλα του υπουργού, δεν ντρέπεσαι λίγο; Αντί να ασχολείσαι με το γεγονός ότι το παιδί μου το σκότωσαν και δεν ξέρεις ποιος το σκότωσε».

Δ.Δ.: Μπήκε στο γραφείο σου μέσα;

Μ.Χ.: Όχι, είχαμε συνάντηση κι εγώ ήμουν σχετικά χαλαρός. Δεν είχα επαφή με το θέμα, όπως δυστυχώς και όλοι οι πολιτικοί.

Δ.Δ.: Είχαν περάσει, όμως, πολλά χρόνια από το '76.

Δ.Δ.: Λένε όμως ότι είσαι πολύ τυχερός γιατί και στην περίπτωση την τωρινή και τότε έσκασε η βόμβα στα χέρια των τρομοκρατών.

Μ.Χ.: Μόνο που έσκασε μια βόμβα και στο γραφείο μου. Μια βόμβα που ήταν για μένα και χάθηκε ένας άνθρωπος στη θέση τη δική μου, ο υπασπιστής μου Γιώργος Βασιλάκης. Κι εγώ τώρα ζω εξαιτίας του θανάτου αυτού του ανθρώπου.

Δ.Δ.: Σε έχει στοιχειώσει έτσι;

Μ.Χ.: Βεβαίως, διότι είναι άλλο να μιλάς για βόμβες και άλλο να βλέπεις μπροστά σου τον θάνατο με αυτόν τον τόσο εκρηκτικό τρόπο, να βλέπεις διαμελόμενους ανθρώπους. Εχω δει φωτογραφίες στην κυριολεξία διαλυμένων ανθρώπων, Αμερικανών και Ελλήνων, οι οποίοι ουσιαστικά ήταν υπολείμματα ανθρώπων. Αυτό ήθελα να το πω, ήθελα να το νιώσω για να αντιληφθώ κι εγώ πρώτος απ' όλους πόσο συγκλονιστικό είναι να χάνεται μια ανθρώπινη ζωή τόσο άδικα. Αυτό λοιπόν με καθόρισε στη συνέχεια.

Σκηνή 9η

Οι υπερήρωες κατέπεσαν σε ψαράδες

Δ.Δ.: Μιλάμε για πάρα πολλές παθογένειες. Στην εξάνισή ποιοι σε βοήθησαν - πέρα από τους Αγγλούς - στην Ελλάδα;

Μ.Χ.: Ουσιαστικά η εξάνισή της «17 Νο-έμβρη» ήταν καθαρά ένα αστυνομικό έργο, των κανόνων αδικημάτων της Αντρομοκρατικής που διαχειρίστηκαν την υπόθεση: ο τότε αρχηγός ο Νασιάκος, ο Σύρος που ήταν συγκλονιστικός, ο Παπαγεωργίου και μια σειρά κατώτεροι αξιωματικοί, οι οποίοι δούλευαν με εντιμωσιακό τρόπο. Ακούγαμε ένα όνομα και σε λίγες ώρες τα παιδιά αυτά φτάνανε στον πραγματικό όνομο. Όποιος επίσης και τον τότε επικεφαλής και εργαζόμενον στα εργαστήρια της Αστυνομίας, οι οποίοι επίσης έκαναν συγκλονιστικό έργο. Και βέβαια, στο κομμάτι το επικοινωνιακό με βοήθησαν πάρα πολύ οι Αγγλοί. Με βο-

ήθησαν επίσης οι καλοί συνεργάτες που είχα. Προσπαθούσα να διαχειρίζομαι την κατάσταση, να μη γίνει κανένα λάθος και ξαναγυρίσουμε πάλι πίσω πολιτικά, όπως γινόταν τις προηγούμενες φορές. Να μην υπάρχουν διλήρη «Τζορτζάτοι» πάλι.

Δ.Δ.: Αν δεν έσκαγε η βόμβα στον Ξηρό;

Μ.Χ.: Ήταν έτοιμη τότε η Αστυνομία να συλλάβει τον Τζορτζάτο και τους υπόλοιπους γιατί είχε στοιχεία, αλλά η βόμβα στον Ξηρό άνοιξε όλη τη βενιτάλια. Ήταν σαν χιονοστιβάδα. Αλλά εγώ πιστεύω ότι ήταν μοιραίο να συμβεί γιατί είχε μια ωριμότητα αυτή η υπόθεση και είχαν κουραστεί και αυτοί οι ίδιοι, ανταμειβόμενοι ότι αυτό που έκαναν

Μ.Χ.: Ναι, κατόπιν εορτής. Οι υπερήρωες για το 90% του κόσμου το 2000 κατέπεσαν σε ψαράδες.

Δ.Δ.: Ασήμαντοι ήταν.

Μ.Χ.: Ήταν ικανοί επιχειρησιακά, είχαν την τόλμη. Δεν μπορεί να είναι καλά, υγιής ένας άνθρωπος όταν αφαιρεί συστηματικά ανθρώπινες ζωές.

Δ.Δ.: Έχεις μιλήσει με κανέναν απ' αυτούς;

Μ.Χ.: Όχι, ποτέ. Ούτε θέλω να μιλήσω με κανέναν.

Δ.Δ.: Περιεργο όμως είναι αυτό. Δεν έμοιαζαν δηλαδή σαν δολοφόνους, αλλά επαναστάτες.

Μ.Χ.: Το λάθος μας ήταν ότι δημιουργήσα-

Δ.Δ.: Ο Ρομανός;

Μ.Χ.: Δεν έχω να πω τίποτα, για κανέναν.

Δ.Δ.: Είχες πει «το παιδί αυτό γιατί να καταστραφεί».

Μ.Χ.: Η δολιχολογία μου δεν είναι μόνο γι' αυτόν, αλλά για όλους. Οι είναι κρίμα νέα παιδιά να ασκούνται σε αυτές τις δραστηριότητες ενώ μπορούν πραγματικά να χτίσουν τη ζωή τους στο πλαίσιο της δημοκρατίας, της κοινωνικής ειρήνης και να αποφοιτούν αυτές τις ταλαιπωρίες στη ζωή τους. Δεν έχει νόημα, αυτό λέω. Και ένα παιδί από αυτό, ένας νέος άνθρωπος, έχασε τη ζωή του πριν από 20 μέρες στην έκρηξη που έγινε. Οπου βέβαια θα μπορούσε αυτή η βόμβα να σκοτώσει κάποιους άλλους, αθώους.

Επίλογος

Το τέλος του ασφαλίτη και μπάτσου

Δ.Δ.: Η Αστυνομία σήμερα είναι επαρκής; Λένε ότι πάρα πολλοί είναι μετατεθειμένοι στη φύλαξη προσώπων. Σε έναν μεγάλο επιχειρηματία, ας πούμε, πρέπει η Αστυνομία να στέλνει προστασία; Δεν πρέπει ο ίδιος να πληρώνει την προστασία του;

Μ.Χ.: Καταρχήν μεταξύ των καθηκόντων της Αστυνομίας είναι και να παρέχει προστασία σε συγκεκριμένα πρόσωπα, κυρίως σε αυτά που συνδέονται με την πολιτική. Για επιχειρηματίες υπάρχουν ελάχιστες, ελάχιστες περιπτώσεις - και μάλιστα είναι με πληρωμή. Πίνεται έπειτα από αξιολόγηση επιτροπών οι οποίες είναι γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό.

Δ.Δ.: Οι περιπολίες στις γειτονίες; Κάποτε μου είχες πει ότι κάθε 5 λεπτά θα περνούσε οι αστυνομικοί από τις γειτονίες. Εγινε αυτό;

Μ.Χ.: Εγινε σε μεγάλο βαθμό τα προηγούμενα χρόνια. Γίνεται σήμερα επίσης σε έναν βαθμό αρκετά συχνά. Από τη μέρα που επέστρεψα στο υπουργείο, τον Ιανουάριο του '24 με απόφαση του πρωθυπουργού, η Αστυνομία όλο και περισσότερο είναι παρούσα στις γειτονίες. Αλλά κυρίως αυτό που με ενδιαφέρει πλέον είναι να εξαλείψουμε τις εγκληματικές ομάδες που ταλαιπωρούν τους πολίτες - δηλαδή κλοπές, ληστείες, διαρρήξεις.

Δ.Δ.: Η Greek Mafia;

Μ.Χ.: Και με πρόλαβες - όλα τα φαινόμενα του οργανωμένου εγκλήματος, τα οποία αυτή τη στιγμή για μένα αποτελούν την πρώτη και βασική προτεραιότητα. Σημασία έχει να τελειώσουμε κάποιες εγκληματικές ομάδες που έχουν ράβδι να ζουν από το έγκλημα. Αυτά είναι η δική μου δέσμευση και γι' αυτό έφτασα και μια καινούρια υπηρεσία.

Δ.Δ.: Το FBI. Το οποίο πώς το λες τώρα;

Μ.Χ.: Διεύθυνση Αντιμετώπισης Οργανωμένου Εγκλήματος. Και αυτό που λέγαμε Ασφάλεια πλέον έχει αλλάξει ονομασία και λέγεται Διεύθυνση Δίκης και Εξέλιξης Εγκλημάτων, για να απαλλαγούμε από αυτή τη φορτισμένη έννοια της ασφάλειας, του ασφαλίτη και του μπάτσου.

ήταν άγριο εντελώς για και άκαιρο, είχε περάσει η εποχή του.

Δ.Δ.: Τηρούσαν κάποια συμβόλαιο αυτοί της 17N που εκτελούσαν τις δολοφονίες;

Μ.Χ.: Όχι, πιστεύω ότι επέλεγαν τα θύματά τους με βάση τα δικά τους κριτήρια, τις ιδεολογίες τους και ενδεχομένως το τι είχαν μέσα στο μυαλό και την ψυχή τους για κάθε άνθρωπο. Το γεγονός ότι σκοτώσαν ηλικιωμένους ανθρώπους, όπως τον Μποδοσάκη, τον Αγγελόπουλο και άλλους δείχνει, υποθέτω, ένα μίσος απέναντι σε συγκεκριμένους ανθρώπους ή συγκεκριμένες τάξεις ανθρώπων.

Δ.Δ.: Και τα λεφτά πού τα βρίσκανε;

Μ.Χ.: Από ληστείες.

Δ.Δ.: Δεν είναι περιεργο, κομμοκρατικό κατά μια έννοια, που όταν ο ελληνικός λαός είδε αυτούς τους ανθρώπους είπε: «Είναι δυνατόν αυτοί οι ψαράδες, αυτοί με τις σαγιονάρες, να σκοτώνουν και να μην τους βρίσκει η Αστυνομία».

— «Όλα τα φαινόμενα του οργανωμένου εγκλήματος αυτή τη στιγμή για μένα αποτελούν την πρώτη και βασική προτεραιότητα. Σημασία έχει να τελειώσουμε κάποιες εγκληματικές ομάδες που έχουν μάθει να ζουν από το έγκλημα» —